

[Udenrigsministeren.]

ærede Medlem angive saadanne Udveje, men jeg har nævnt, at jeg kunde ikke finde andre; og saa spurgte jeg det ærede Medlem, om han var Tilhænger af Anvendelsen af nogen af disse Udveje. Det var et Spørgsmaal til det ærede Medlem. Jeg har nu faaet det Svar, at han ikke er det, og jeg venter da, hvis han yderligere tror paa, at man kan fremtvinge saadanne Køb, at han angiver, ved hvilke Midler han da tænker sig, at disse kan fremtvinges.

Det ærede Medlem sagde, at det, han havde ment, var, at Landbruget og Handelen skulde formidle Forretningerne med Tyskland. Jeg er endnu indtil dette Øjeblik efter det ærede Medlems sidste Forklaring ikke paa det rene med, om han dermed mener, at Landbruget og Handelen skal paatage sig at føre den almindelige Forretningsforbindelse med Tyskland, eller om han mener, at Landbruget og Handelen skal paatage sig at købe de Varer, vi har Brug for at faa købt i Tyskland. At det første ikke lader sig gøre, turde være klart; at andre Erhverv ogsaa maa være med, er en selvsagt Ting, og jeg tror, at det vedblivende maa ske under Regeringens Ansvar og Ledelse med Medvirken af de forskellige Erhverv. Jeg tror oprigtig talt heller ikke, at man faar den tyske Stat til at slutte Aftaler om økonomiske Spørgsmaal med et eller andet Erhverv; det bliver nødvendigt, at de sluttes med Staten. Men det er meget muligt, at det slet ikke er det, det ærede Medlem har ment. Jeg forstod ham tidligere saaledes, at det, han mente, var, at naar det nu var gaaet galt med at købe paa den Maade, vi nu anvender — og det mente han jo det var —, saa maatte man overlade det til Landbruget og Handelen at gøre Forsøg — jeg tror, det var det Udtryk, det ærede Medlem brugte.

Med Hensyn til Embedsmændene er jeg selvfølgelig klar over, at det ærede Medlem ikke har ønsket at rette noget som helst Angreb paa Embedsmændene, og jeg havde egentlig heller ikke forstaaet, at han ønskede at rette Angreb paa Regeringen, men han sagde nogle dunkle Ord om Viljen og Evnen. Det ærede Medlem vil vel næppe bestride, at Viljen til at opnaa de bedst mulige Resultater under disse Forhandlinger har Regeringen; vi har om jeg saa maa sige aflagt Vidnesbyrd om det, og jeg tænker ikke, det ærede Medlem vil betvivle Rigtigheden af de Udtalelser, vi i saa Henseende fremsætter. Jeg ved heller ikke, hvilket forstandigt Motiv der skulde

være for en Regering til ikke at gøre sit bedste for at faa det mest mulige ud af en Forhandlingssituation. Og hvad Evnerne angaar ja, der kommer det ganske vist i meget væsentlig Grad an paa selve Forhandlerne — og Forhandlerne har været dels disse fremragende Embedsmænd og dels Repræsentanter fra Erhvervene.

Det ærede Medlem vender stadig tilbage til Kulhandelen. Jeg har ikke imødegaaet det, som det ærede Medlem nu mente, jeg havde udtalt mig om; jeg har netop paavist, at der ikke paa noget Tidspunkt for Administrationen, som det ærede Medlem taler om nu, har været nogen Mulighed for ved større Valutabevillinger at opnaa en bedre Situation end den, der kom til at foreligge. Det fremgaar uomtvisteligt og klart deraf, at en stærk forøget Udstedelse af Attester bragte *ikke* Resultater med Hensyn til Forbruget. Jeg har nævnt den store Forøgelse i første Periode i Overensstemmelse med Aftalerne, og jeg har nævnt tidligere, at man i anden Periode forskudsvis tog en større Procentdel af hele Aarets Uddelingsmasse, netop for at fremskynde Kontostillingens Afvikling, og ikke desto mindre stod vi med Vanskelighederne. Det første, der virkelig bragte nogen Virkning, var dette, at man gav en Særfordel til dem, der vilde indkøbe i Løbet af een bestemt Maaned; derved lykkedes det virkelig at faa anbragt de ca. 25 Mill. Kr. Men de Erfaringer, man foreløbig har gjort med en tilsvarende Særfordel, om man vil, for dem, der skulde paatage sig Indførsel før 1. December, tyder ikke paa, at denne Fremgangsmaade kan fortsættes i det evindelige med hvilke som helst store Tal.

Det ærede Medlem siger saa, at det spiller ingen Rolle, at Loven volder Vanskeligheder, for vi kan bare lave Loven om. Ja, hvis denne Lov var fremgaaet af et fuldkommen vilkaarligt Magtbud med Hensyn til Attesternes Fordeling — men det er den jo ikke paa nogen Maade. Naar Lovens Fordelingsregel har faaet den Karakter, som den har faaet, gennem en lang Række Forhandlinger i Rigsdagen, ved Forstaaelsen mellem de forskellige Retninger i Rigsdagen og Regeringen, der mere og mere enedes om at tage et fast Fordelingsgrundlag, indtil en lille Lempelse fandt Sted ved den omtalte Lejlighed nu i Sommer, ja, saa skyldtes denne Udvikling, at der virkelig var et Hensyn at tage der. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem tænker sig, at det vil være nogen let Ting at ordne det saaledes, at Administrationen fuld-